

La mare que em va parir

«Si en alguna cosa hem millorat els últims anys, és en un cert relaxament de la pressió social quan encara no ets mare i en tens trenta i tants»

No soc mare, tampoc sé si ho seré mai. No hi crec gaire amb això del rellotge biològic i si realment existeix el meu va a deshora, no ens sincronitzem. Podria buscar moltes altres excuses. Que la societat actual no ens ho posa fàcil, que he dedicat molts anys a la feina o que no he trobat el príncep blau pare dels meus fills. Però no ho faré.

Si en alguna cosa hem millorat els últims anys, és en un cert relaxament de la pressió social quan encara no ets mare i en tens trenta i tants. Almenys ara molts s'ho pensen dos cops abans del "se't passarà l'arròs". Però encara sento que segueixo anant a contracorrent, a contrarellotge. Alguns cops em diuen que "mai es troba el moment" i que aquestes decisions no s'han de pensar massa. És en aquesta reflexió on jo trobo la resposta. Potser perquè he tingut la sort d'estar envoltada de grans mares que crec que mai ho podria fer com elles. O potser perquè no estic preparada per l'exigència que requereix aquesta feina, la més dura, dedicada i molts cops desagraïda que tindrà una dona a la seva vida.

I no em vingueu ara amb el fet que com no soc mare no en puc parlar. Amb allò de "si fossis mare no diries el mateix" o "com es nota que no ets mare". Perquè soc filla, neta i germana de mares. Estupendes totes, una legió de formiguetes que sense fer soroll han construït una família amb majúscules. Sense premis, ni medalles, ni sou, tampoc reconeixements. Només el d'un dia a l'any i que a sobre no té ni data fixa. El primer diumenge del mes de maig.

Puc parlar i ho puc fer de la mare que em va parir. Ella sempre m'ha dit que tampoc va sentir que era el moment de ser mare. Però aquí estic jo. Ni en deu vides li podria tornar la meitat de l'amor i la dedicació que ha invertit en mi des del dia que vaig néixer. És la dona que està en tot, per tots, que hi és sense ser-hi, que sempre sap on ha d'estar, al moment just. Amb una o dues solucions per cada problema. Amb una abraçada, una mirada, un missatge i algun silenci. Mama, quina gran sort tenir-te, quines ganes d'esprémer-te i que difícil ser tu si algun dia arriba l'hora.